

Nr 385.

Godkänd av första kammaren den 13 juni 1918.

Godkänd av andra kammaren den 13 juni 1918.

Riksdagens skrivelse till Konungen i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om ändrad lydelse av 1 och 9 §§ i förordningen den 18 juni 1915 om förekommande av överdriven avverkning å ungskog inom de delar av Västerbottens och Norrbottens län, som ej höra till lappmarken.

(Jordbruksutskottets utlåtande nr 76)

Till Konungen.

I en till riksdagen den 5 april 1918 avlåten proposition, nr 245, har Eders Kungl. Maj:t, under åberopande av bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över jordbruksärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att antaga vid propositionen fogat förslag till förordning om ändrad lydelse av 1 och 9 §§ i förordningen den 18 juni 1915 om förekommande av överdriven avverkning å ungskog inom de delar av Västerbottens och Norrbottens län, som ej höra till lappmarken.

Ifrågavarande förordning är dagtecknad den 18 juni 1915. Redan efter ett halvt år befanns den emellertid i viss mån otillfredsställande och undergick till följd härav, på sätt närmare framgår av den i propositionen förebragta utredningen, nästlidet år ändring.

I nu föreliggande proposition har Kungl. Maj:t ånyo föreslagit riksdagen antaga förslag till förordning om ändrad lydelse av tvenne av de paragrafer i nämnda förordning, som nästlidet år underkastades ändring. Propositionen är föranledd av en framställning från skogs-

ingenjören i Umeå skogsvårdsområde Nils Almlöf, vari denne framhållit, hurusom för vissa skogsägare inom ifrågavarande delar av riket den år 1917 vidtagna ändringen uti 1 § av nämnda förordning medfört menliga följder, i det att därigenom dels skapats möjlighet att med nu rådande höga priser å brännved opåtalt fullständigt skövla vissa skogar, vilka genom sin belägenhet intill kommunikationsled särskilt lämpade sig för försäljning av dylikt virke, dels beretts innehavare av avverkningsrätt å sådana skogar, upplåten efter den 1 januari 1916 men före den 24 juni 1917, en oberäknad vinst i form av rätt till avverkning av ved av växande barrträd för husbehov inom förordningens tillämpningsområde utan föregående utsyning, utan att samtidigt meddelats bestämmelser, avsedda att tillgodose avverkningsrättsupplåtares rättssäkerhet.

Det synes riksdagen vanskligt, att på grund av den erfarenhet, som vunnits under den korta tid, som förflutit sedan ifrågavarande ändring genomfördes, bilda sig en bestämd uppfattning om verkningarna av denna ändring. Av i anledning av framställningen avgivna utlåtanden har riksdagen i allt fall icke kunnat med bestämdhet bedöma, huruvida 1917 års lagändring medfört sådana menliga följder, som nu göras gällande. För genomförande av en förändrad lagstiftning i enlighet med Kungl. Maj:ts förslag synes därför, enligt riksdagens förmenande, ytterligare utredning erforderlig.

Då förslaget till ifrågavarande förordning genom proposition förelades 1915 års riksdag uttalade riksdagen, att det inför den kritik som riktats mot dimensionslagar i allmänhet givetvis kunde ifrågasättas, huruvida lagstiftning av detta slag borde vidare utvecklas och bibehållas. Det framhölls även, att den meningen gjort sig gällande, att man i varje fall borde avvakta det förslag, som antagligen snart vore att förvänta från skogslagstiftningskommittén, för att se, huruvida icke detta förslag med lämpliga tillägg och förändringar skulle kunna passa för jämväl nu ifrågavarande landsdelar. Riksdagen ansåg sig likväl på grund av de obestriddliga förbättringar, som det i propositionen framlagda förslaget innebar, böra tillstyrka bifall till Kungl. Maj:ts förslag, och uttalade riksdagen därjämte, att, därest annat bättre lagförslag skulle i en nära framtid kunna framläggas, varigenom dimensionsprincipen bleve avlöst av andra trygghetsåtgärder mot skövling samt skogsvårdssynpunkterna bättre tillgodosedda, intet hinder torde möta, att ett sådant förslag efter vederbörlig granskning komme att ersätta dimensionslagen för Norrbottens och Västerbottens läns kustland.

Riksdagens uppfattning år 1915 var sålunda, att den ifrågavarande förordningen borde betraktas endast såsom provisorisk och gälla till dess

en mera rationell lagstiftning på förevarande område kunde genomföras på grundval av skogslagstiftningskommitténs väntade förslag i ämnet.

Enligt vad riksdagens vederbörande utskott inhämtat lärer nämnda kommitté inom en nära framtid komma att avgiva sitt betänkande. På grund härav synes det riksdagen lämpligt att avvakta detta betänkandes framläggande för att erhålla kännedom, huruvida detta innehåller förslag till en mera rationell lagstiftning på förevarande område. För den händelse detta betänkande av någon anledning icke skulle kunna genom proposition föreläggas nästa års riksdag samt den föreliggande frågan därigenom icke kunna då lösas, synes det riksdagen emellertid lämpligt, att ytterligare utredning i förevarande ärende verkställas, så att med full tydlighet kan utrönas, huruvida den år 1917 vidtagna ändringen medfört skadliga följder. Det förslag, vartill denna utredning kan för-
anleda, torde, under nyss angiven förutsättning, föreläggas nästa års riksdag.

På grund av vad sålunda anförts, får riksdagen, med tillkännagivande att Eders Kungl. Maj:ts förevarande proposition icke kunnat av riksdagen antagas, anhålla, det täcktes Eders Kungl. Maj:t låta verkställa ytterligare utredning, om och i vad mån, utöver vad i förordningen den 18 juni 1915 om förekommande av överdriven avverkning å ungskog inom de delar av Västerbottens och Norrbottens län, som ej höra till lappmarken, föreskrivits, bestämmelser kunna anses erforderliga till förekommande av sådan avverkning.

Stockholm den 13 juni 1918.

Med undersätlig vörndnad.
